

auctoritate præcipimus ut ab eis abstinere curetis, neque illis omnino communicetis, quia Ecclesiæ Romanæ communionē suā se sponte privarunt. Nam, ut beatus scribit Ambrosius: Qui se a Romana Ecclesia segregat, vere est habendus hæreticus.

Constituimus etiam ut, si quis deinceps episcopatum vel abbatiam de manu alicujus laicæ personæ susceperit, nullatenus episcopus vel abbas habeatur, neque ulla ei ut episcopo vel abbati adhibeatur reverentia. Insuper ei beati Petri grenium et introitum ecclesiæ interdiximus, quousque locum, quem sub tanto crimine ambitionis et inobedienciæ (quod est scelus idololatriæ) cepit, resipiscendo non deserit. Similiter etiam de inferioribus ecclesiasticis gradibus dignitatibusque constituimus. Si quis item imperatorum, regum, ducum, principum, comitum, vel cujusvis potestatis sæcularis episcopatum vel quamvis aliam ecclesiasticam dignitatem dare præsumperit, ejusdem sententiæ vinculo se astrictum noverit; cum trecenti et [decem et octo] octo Patres in Nicæno concilio omnes hujusmodi vendentes et

ementes excommunicaverint, censentes ut qu. dat, et qui recipit, anathema sit. Cum hujusmodi igitur episcopis, abbatibus, aut clericis reliquis qui communicat vel orat, aut ipsorum audit missas, una excommunicationis sententiā plectitur; qui nec sacerdotes quidem rite putari possunt.

Pœnitentiā vero et communio a nemine nisi a catholico suscipiatur. Quod si nullus adsit catholicus presbyter, rectius est sine visibili communionē persistere, et invisibiliter Domino communicare, quam, eam ab hæretico sumendo, a Deo separari. Nulla enim (ut ait Apostolus) conventio Christi ad Beliam, neque pars aliqua fidei cum infideli (II Cor. vi). Omnis autem hæreticus infidelis est. Simoniacus vero, quia hæreticus, idcirco infidelis. Nam sacram Christi communionem quamvis visibiliter et corporaliter catholici propter imminentes hæreticos habere non possunt, dum tamen mente Christo conjuncti sunt, ejus communionem invisibiliter sumunt.

VICTORIS III PAPÆ

OLIM DESIDERII ABBATIS CASINENSIS

DIALOGI.

(Apud MABILL. Act. Bened., IV, ex Joanne Baptista Maro, S. Angeli in Foro piſcium canonico, qui hos primus edidit ex Vaticana bibliotheca, et notis illustravit.)

LIBER PRIMUS.

In quo agitur de miraculis a sancto Benedicto, aliisque monachis in monasterio Casinensi, ope divina factis.

Quia, donante Deo, miracula quæ ipse ad laudem sui nominis in hoc Casinensi cœnobio fieri voluit, quæve nostra memoria facta sunt, vel a senioribus nostris relata cognovi, scribere disposui, licet omnia nequeam stylo comprehendere, tum quia plura exciderunt memoria, tum quia, occupatus regimine, vel ea quæ scribo discutere ipse non possum, pauca tamen de pluribus ad ædificationem audientium mandare curabo memoriæ. Nam si omnia quæ vel ipse vidi, vel quæ mihi relata fuere, per ordinem referre velim, dies me, ut æstimo, antequam sermo deflueret. Et hæc non tam fretus ingenio, quam quia res ommissa videbatur, scribere sum aggressus, metuens ne, sicut hactenus, ita etiam amodo scriptorum negligentia derelicta, a memoria elapsa, oblivioni traderentur. Insuper etiam rogatus a fratribus, et præcipue a te, frater Theophile levita charissime, ut cuncta vel audita vel visa, memoratu digna, tuis tuorumque auribus studiosè fideliterque referre deberem, rusticano licet stylo, tam devotè

atque sedulæ studii parere petitioni, omnipotentem Dominum deprecans ut qui servis suis gratiam tribuit ad virtutes et mirabilia faciendā, mihi quoque sermonem non denegat, quatenus ea digne ac fideliter ad multorum profectum valeam enarrare.

Theophilus. Ego quidem non solum ea quæ in hoc Casinensi cœnobio miracula, Domino largiente, patrata sunt, nosse desidero, verum etiam ea quæ in aliis partibus, his vicinis temporibus Christus Dominus per servos suos dignatus est operari, si quæ nosti, mihi hæc audire sitienti te, quæso, narrare ne pigeat. Et hæc idcirco te maxime scribere rogo, quia plerosque magis virtutum exemplis quam exhortationum verbis ad exercitium boni operis, et ad amorem patriæ cœlestis accendendos esse non dubito.

Desiderius. Primum quidem, voluntati tuæ favens ea quæ in hoc nostro cœnobio facta sunt, duobus comprehendam libellis: dein cætera quæ ex aliis

frater et coepiscopo noster Urse, tuisque successoribus in perpetuum quidquid ad Ravellensem civitatem episcopali dignitatis honore noviter insignitam vel pertinere ad præsens, vel quod etiam futuris temporibus juste acquisieritis, ut jure episcopali habeatis, retineatis et possideatis. Si quis autem vel rex, vel marchio, vel dux, vel princeps, vel patricius, vel comes, vel vicecomes, seu aliqua magna parvaque persona contra hanc nostri decreti sanctionem agere præsumperit, primo quidem a Christi corpore et sanguinis communione separatus

dep...bis aut ter canonicè compellatus fuerit, nisi satisfecerit sed... malitia perstiterit, eum excommunicatum et damnatum esse censemus. Damus autem tibi tuisque successoribus liberam potestatem in diœcesi vestra absque alicujus con... chrisma conficere, ecclesias dedicare, clericos ordinare, et quidquid episcopatus est ordinis celebrare.

Datum Capuæ per manus... Signiensis episcopi, Romanæ vero Ecclesiæ bibliothecarii, anno ab Incarnat. D. N. J. C. 1088; anno vero 1 pontificatus D. Victoris III papæ, indict. x.

VICTORIS III PAPÆ

CONCIO.

Habita in synodo Beneventana,

De damnatione Guiberti; de recentibus schismaticis vitandis. — Concilii canones.

(Baron. *Annal.* ad an. 1087, tom. XI.)

Novit vestra dilectio, charissimi fratres coepiscopi (neque latet orbem universum), sancta Romana et apostolica sedes, cui Deo auctore deservio, quot adversa pertulerit, quot denique per Simoniacæ hæreseos trapezitas malleis tusionibusque perfracta sit, adeo ut columna Dei vivi videretur jam pene concussa nutare, et sagena summi piscatoris intumescens fluctibus disrupti, ac naufragii sorte perire. Guibertus enim hæresiarcha, qui, vivente sanctæ memoriæ prædecessore meo Gregorio papa, Romanam invasit Ecclesiam, Antichristi præcursor et Satanæ signifer, oves Christi dispergere, mactare laniareque non desinit.

Incitator enim inceptorque malorum factus, quantas Gregorio papæ injurias, quas persecutiones, quot clades intulerit, referre quis possit? Excitavit contra eum conjuratos ipse conspirationis auctor; fugavit Urbe; sacerdotio, quantum in se fuit, Simoniacus perjurusque primavit, commovit adversus eum Romanum imperium, concitavit gentes et regna; et (quod a seculo est inauditum) excommunicatus ipse atque damnatus sanctum pontificem excommunicare præsumpsit, Romanam urbem hæcenus sacrilegiis, cædibus, perjuriis, conspirationibus, flagitiis et vitiorum omnium ludibriis profanare non desinit, et Simonis Magi perfidia incensus, nequitiae suæ complices ad tam impium et execrabile facinus evocans, coacto imperatoris exercitu, apostolicæ sedis invasor effectus est contra præcepta evangelica, contra prophetarum apostolorumque decreta, contra canonum et Romanorum pontificum jura, nullo cardinalium episcoporum præcedente judicio, nullo Romani cleri approbante suffragio, nullo devoti populi requisito consensu in sancta Romana Ecclesia totius nequitiae ac perditionis caput effectus

est. Sed omnipotentis Dei potentia cum jam dictum Gregorium pontificem post labores ac certamina plurima ad æternam requiem evocasset, et unanimitate concordia episcopi et cardinales provincialesque antistites una cum Romano clero et populo parvitatem nostram modis omnibus contradicentem et renitentem apostolicæ sedi præfecissent, non timens æterni imperatoris judicium, nunc usque Christum et oves ejus, pro quibus ille fudit sanguinem suum, persequi non omittit. Idcirco auctoritate Dei et beatorum apostolorum Petri et Pauli, omniumque sanctorum, omni illum sacerdotali officio et honore privamus, et, a liminibus Ecclesiæ separantes, anathematis vinculo innodamus.

Nostis præterea et bene nostis quos dolos machinati sint, quantasque mihi pressuras intulerint Hugo Lugdunensis archiepiscopus, et Richardus Massiliensis abbas, qui pro fastu et ambitione sedis apostolicæ, ad quam dudum clam inhiabant, ubi votis suis polito non sunt, schismata in sancta Ecclesia fecerunt, et Richardus quidem Romæ nostram electionem cum cardinalibus et episcopis egerat: Hugo autem ad nos post paululum veniens affusus vestigiis, dum obsequium nobis summo pontifici debitum invitis ac retractantibus exhiberet, legationem a nobis in partibus Galliarum postulaverat et acceperat. Itaque donec parvitatem nostram electioni factæ, atque a se approbatæ repugnare conspexerant, ipsi modis omnibus insistebant ne onus pro utilitate Ecclesiæ nobis impositum abjiceremus. Ubi vero nos tandem cedere perviderunt, conceptam diu flammam, elibus exsaturatus evomuit. Quapropter cernentes sibi fratrum omnium unanimitatem constanter oblectari, ab eorum et nostra sunt continuo communione sejuncti. Unde vobis apostolica